

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐπίσημοι τῶν ἐπαρχιῶν. — Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Τὸ Σαλσομπάντεν. Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ οἶνόπνευμα. — Αἱ μητέρες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν (μετάφρασις Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). Καὶ πάλιν ὑπὲρ τῶν προσφύγων. — Συναγῆ. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλίς : Τὸ δεῖπνον τοῦ σκύλλου (ὑπὸ Δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ὅ,τι εἶναι διὰ τὰς Ἀθήνας αἱ σύζυγοι τῶν Ὑπουργῶν, ἢ μᾶλλον ὅ,τι ὤφειλαν νὰ εἶναι, θὰ ἦσαν καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας αἱ σύζυγοι τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, δηλαδὴ ἡ κυρία νομάρχου καὶ ἡ κ. δημάρχου ὡς καὶ ἡ κ. βουλευτοῦ.

Ὅχι τὸ δεξιὸν χεῖρ εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν κομματικῶν ἀπαιτήσεων, ὅχι αἱ εἰσηγήτρια εἰς ὑποθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐνδιαφέρεται ὁ κ. βουλευτὴς ἢ ἡ σύζυγός του τῆς ἰσχυρᾶς μερίδος, ἀλλ' εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνάγονται εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας τῶν γυναικῶν.

Ὅταν ἔλεγα ὅτι τὰ κορίτσια ὤφειλαν νὰ διδάσκωνται εἰς τὰ σχολεῖα τὸ μάθημα τῆς πολιτικῆς καὶ νὰ συνειθίζουσι εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ὡς μέλη τῆς πολιτείας ἔχουν καὶ αὐταὶ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς πατρίδος, θεωρήθην ἀπὸ μερικοὺς ὡς ζητοῦσα ἐπιτηδεῖως νὰ ἐκβιάσω τὰς θύρας τῆς ἐπισήμου πολιτικῆς διὰ τὴν Ἑλληνίδα. Λοιπὸν, ἐὰν ἐπίσημος πολιτικὴ εἶναι, αἱ γυναῖκες νὰ ἀγκυλοῦν τὸν τόπον των, αἱ γυναῖκες νὰ ἐργάζωνται εἰς τὸν κύκλον τῆς δικαιοδοσίας των ὑπὲρ τῆς προόδου αὐτοῦ, αἱ γυναῖκες νὰ ἀναπληροῦν τὰ μεγάλα κενὰ τοῦ κελοῦ, τὰ ὁποῖα ἀφίνει ἀνοικτὰ ἢ πολιτικῆ τῆς

ρουτίνας καὶ τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς ὀλιγωρίας τῶν ἀνδρῶν, τότε βεβαίως θέλω νὰ ἐκβιασθῶν αἱ θύραι τῆς πολιτικῆς ἀπὸ τὰς γυναῖκας.

Διότι τότε αἱ προϊστάμεναι τῶν κοινωνιῶν, ὡς ἐκ τῆς θέσεως, ἢ κατέχουν οἱ ἄνδρες των εἰς τὴν πολιτείαν, θὰ διαγράψουν ἄλλο ἐντελῶς πρόγραμμα δράσεως, θὰ ἀναλάβουν ἄλλα καθήκοντα, πολὺ εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ τῶν πρακτικῶν τοῦ κόμματος, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξοδεύουν σήμερον τὴν φυσικὴν εὐφυίαν καὶ νοημοσύνην των ὡς καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἐνεργητικότητός των.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας αἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων, τῶν νομαρχῶν τῶν δημάρχων, τί δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν, ἐὰν ἐγνώριζαν, ἐὰν ἐδιδάσκοντο ὅτι ὁ τίτλος τοῦ συζύγου δὲν δίδει μόνον δικαίωμα εἰς τιμὰς καὶ εἰς ἀρχοντιάν, ἀλλ' ἐπιβάλλει καὶ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας αὐτῆς, ἢ ὁποῖα ἀναθέτει τὴν τύχην της εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀρχόντων ἐκάστου τόπου.

Ἐὰν αἱ κυρίαὶ αὐταὶ εἶχαν ἀνατραφῆ μὲ τοιαύτας ιδέας, καὶ εἶχαν συνείδησιν τῆς δυνάμεώς των, νομίζετε ὅτι αἱ ἐπαρχίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσον ὀπίσω, καὶ αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὸ πολὺ, μένουσι πάντοτε εἰς σημεῖον στασιμότητος, δὲν θὰ ἐξυπνοῦσαν εἰς μίαν ζωὴν προόδου, εἰς μίαν μεταβολὴν καὶ κοινωνικὴν ἀναγέννησιν εὐεργετικὴν;

Ἄλλοῦ, ὅπου αἱ γυναῖκες ἐτέθησαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν πολιτευομένων ἀνδρῶν των, καὶ συνεργάστησαν μαζὴ των εἰς νεωτερισμοὺς καὶ μεταρρυθμίσεις κοινωνικὰς καὶ ἐπαρχιακάς, ὅχι μόνον εὐηργέτησαν τοὺς τόπους των, ὅχι μόνον ἀνεκούφισαν τοὺς πληθυσμοὺς ὄλων τῶν τάξεων, τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύουν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συνεργασίας των αὐτῆς συνετέλε-

σαν εις τὸ νὰ ἀνέλθουν οὔτοι τάχιστα εις τὰ ἀνώτατα ἀξιόματα τῆς πολιτείας.

Ἐδῶ ἡ κ. νομάρχου, ἡ ἡ σύζυγος τοῦ πολιτευομένου ἐν γένει ἠμπορεῖ νὰ ἔχη σκλόνη, νὰ εἶναι λαμπρὰ σύζυγος καὶ μητέρα, νὰ περιποιηθῆται τοὺς φίλους, ἀλλὰ νὰ ἀδυνατῆ νὰ πράξῃ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας τίποτε, ἐξ ὅλων ὅσα ὤφειλαν νὰ ἀπορρέουν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῆς δρᾶσιν. Δι' αὐτὸ ἡ φιλανθρωπία, ἡ κατὰστάσις τῶν σχολείων, ἡ καθαριότης καὶ ἡ ὑγιεινὴ τῶν ἐπαρχικῶν πόλεων, συγχὰ καὶ αὐτὴ ἡ εὐπρέπεια, εὐρίσκονται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς κατὰστασιν νηπιώδη, ὅταν δὲν λείπουν ἐντελῶς.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων εἴξευραν.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων ἤθελαν.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων εἰργάζοντο,

τί δὲν εἰμποροῦσαν νὰ κατορθώσουν. Ὅπως ὅταν, ἐπιθυμοῦν μίαν τουαλέτταν, συγχὰ ἀνωτέρω τοῦ βάρους τοῦ συζυγικοῦ βαλαντίου, κατορθώσουν νὰ ἀποσπᾶσιν τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ἀπαράλλακτα θὰ κατάρθωναν νὰ ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸν σύζυγον τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τὴν μεταρρύθμισιν τῶν σχολικῶν προγραμμάτων, διὰ τὴν ἰδρυσιν σχολείων.

Ἀπαράλλακτα θὰ ἐπέβηλον διὰ τῶν συζύγων εἰς τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τὴν καθαρότητα τῶν πόλεων. Ἀπαράλλακτα διὰ συστάσεως φιλανθρωπικῶν σωματείων μεταξὺ τῶν ἐπιφανεστέρων μελῶν τῶν πόλεων τῶν θὰ ἐδημιουργοῦσαν πέραξ τῶν μίαν εὐεργετικὴν φιλανθρωπικὴν κίνησιν, ἡ ὁποία θὰ παρεῖχεν ἄσυλον εἰς τὰ ὄρφανὰ, ἐργασίαν εἰς τὴν ἐργατικά, φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς τὸ πνεῦμα.

Αἱ κυρίαί τῶν πολιτευομένων δὲ θὰ περιώριζαν τότε τὴν φιλοδοξίαν τῶν εἰς τὸ νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀπὸ τὸ πολυτελὲς φόρεμα καὶ τὸ καπέλλο, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κατὰστάσις τῆς Clemence ἡτῆς Οἰκονόμου, ἡ τὸ ὁποῖον ἤλθε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἄλλ' οὔτε αἱ συμπολίτιδες τῶν θὰ ἐβασάνιζαν τὸ μυκλὸ τῶν νύκτας καὶ ἡμέρας πῶς νὰ ἀποκτήσουν ἢ νὰ κατασκευάσουν ἕνα παρόμοιον ἀριστοῦργημα, τὸ ὁποῖον, φεῦ, συγχὰ μεταβλάσσεται εἰς αἰσθητικὸν τερατοῦργημα. Ὅλοι θὰ εἶχαν τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἀκολουθήσουν τὴν κ. βουλευτοῦ ἢ τὴν κ. Νομάρχου εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν τῆς, καὶ ἴσως θὰ διέθεταν τὰ περιττὰ ποσὰ τῆς τουαλέττας εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ ιδεώδους.

Ἴδου καλὴ καὶ ὑγιὴς ἐξάσκησης τῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐκνευρίζει, δὲν κουράζει, δὲν προκαλεῖ τὴν ἀνίαν. Εἰς τὰ πολλὰ καὶ κοπιαστικὰ ἔργα τῆς γυναικός, ὡς συζύγου πολιτευομένου καὶ ὡς μητρός καὶ ὡς οἰκοκυρῆς, μίχ τοιούτη δρᾶσις ἐξευγενίζει, ἐξυψοῖ τὸ ἠθικὸν καὶ δίδει τοῦλάχιστον εἰς τὴν γυναικὴ τὴν συναίσθησιν, ὅτι ἐξυπηρετεῖ καὶ αὐτὴ ὡς ἄνθρωπος τὴν πατρίδα τῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

ΙΑ'.

Salsobaden! Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀποκτήσει φήμην ὡς αἱ ὠραῖαι γυναικὲς καὶ τὰ ὁποῖα κάθε ξένος ὀφείλει νὰ ἐπισκερῆ. Ὅσοι καὶ ὅσοι μᾶς ἐβλεπαν δὲν παρέλειπον νὰ μᾶς ἐρωτήσουν, ἐὰν εἶδαμεν τὸ Salsobaden. Καὶ μᾶς εἶχε γίνεαι ψύχως ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἐβράδυνε πολὺ νὰ γείνη. Εἴχαμεν τότε ἄλλας ὠραϊότητας ἐθνικοῦ μεγάλειου καὶ πολιτισμοῦ νὰ προτάξωμεν εἰς τὰς ἐπισκέψεις μας, ὥστε τὸ Salsobaden ἔμεινε ἀπὸ τὰ τελευταῖα.

Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα εἶδος Φκλήρου, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀποτελεῖ ἐν μικροσκοπικὸν ἀρχιπέλαγος νησιῶν καὶ εἶναι τὸ τέρας ἐνὸς δικτύου θλασσίου, κεντημένου ἀπὸ διάφορα νησάκια. Καθκυτὸ quipure sur filet, ὡς ἐπεκράτησε νὰ ὀνομαζώνται τὰ παλαιὰ αὐτὰ τρήματα μὲ τὰ ἀνάγλυφα σχήματα, τὰ κεντημένα ἐπάνω εἰς τὴν διαφάνειαν τοῦ δικτύου. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι τὰ νησάκια δὲν εἶναι λευκά, ἀλλὰ σκεπασμένα ὅλα ἀπὸ διόρορα χρώματα sur font vert, ὅπως ἔρχεται ἡ φράσις γαλλικῆ.

Εἰς τὸ Salsobaden τὸ δίκτυον ἀνοίγει, ἡ τρύπες του μεγαλώνουν διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς μίαν ἀπέραντον γαλακτὴν ὀθόνην, ἡ ὁποία μικρὰν εἰς τὸ βῆθος ἐνώνεται μὲ τὸν οὐρανόν.

Εἶναι τὸ μόνον μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπω ἀνοικτὴν θάλασσαν ἀφ' οὗτο εὐρίσκουμι εἰς τὴν Στοκόλμην. Φαίνεται ὅτι ἐδῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει πλέον ἡ Βαλτικὴ, χωρὶς ἀνάμιξιν πλέον τῶν γλυκῶν νερῶν τῆς λίμνης. Δι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται Ἄλμυρὰ λουτρὰ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ Γλυκὰ νερὰ, τὰ ὁποῖα ἀπλώνουν πικρὸν τὸ κράτος τῶν.

Ὅταν ἐξῆλθμεν ἀπὸ τὸ βαρκάκι, βροχὴ ἀραιὰ ἐπενέθη νὰ μειώσῃ τὴν ἐκ τοῦ ὠραίου πικρομάκτος ἐντύπωσιν. Εὐτυχῶς ὅτι συνηγήσαμεν μίαν ἄρξιν καὶ ἠμπορέσαμεν νὰ περιέλθωμεν ὅλα τὰ μικροσκοπικὰ νησάκια, φωρὶς νὰ βραχῶμεν πολὺ, ἀλλ' οὔτε νὰ χάσωμεν τίποτε ἐκ τῶν θαυμασίων εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι εἰς κάθε στροφὴν δρόμου ἐξετυλίσσοντο ἐμπρὸς μας. Ἐνα εἶδος Καστέλλας, ἀλλὰ χωριζομένης εἰς νησάκια, ποικιλωτέρως πολὺ εἰς κολπίσκους καὶ ὄρμους, καὶ ζευγμένης ὅλης μὲ γαφύρικα, τὰ ὁποῖα ὀμοιάζουν ἀλλοῦ ὡς πελώριες ἀράχνης ποῦ πλέκουν τοὺς ἰστούς τῶν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀλλοῦ ὡς διάμεσες δαντέλλες. Ἐν εἶδος Καστέλλας, ὄχι ξηρὰ καὶ βραχῶδους, ἀλλὰ στρωμένης ὅλης ἀπὸ βελούδου πράσινου καὶ σιακζομένης ἀπὸ δένδρα μεγάλα καὶ μικρά, ἀλλοῦ πυκνωμένα εἰς κολοσσικὰ δέσματα καὶ ἀλλοῦ σκορπισμένα ἀπὸ τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ὡς νὰ κυνηγῶνται καὶ νὰ ἀναρριχῶνται εἰς τοὺς λόφους, φεύγοντα τὰ ἄλμυρὰ νερὰ.

Κάτω εἰς τὸν μεγάλειτον κόλπον εἶναι τὰ καταστήματα ἢ μάλλον τὰ μέγαρα τῶν θλασσίων λουτρῶν. Καὶ ἀπέναντι ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας ὑψώνονται τὰ διάφορα ξενοδοχεῖα, μεταξὺ τῶν ὁποίων μέσα εἰς κῆπον τὸ ὑδροθεραπευτικὸν κατὰστάσις, τὸ τελειότερον τοῦ κόσμου ὅλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται ἡ Σουηδικὴ ἠλεκτρικὴ γυ-

μναστικὴ, ἡ ἐπινοηθεῖσα παρὰ τοῦ δόκτορος Sander.

Εἴχαμεν ἤδη ἐπισκερῆ εἰς τὴν Στοκόλμην τὴν κλινικὴν τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐλειτουργεῖ τὸν Ἰούλιον, διότι ὁ δόκτωρ Σάνδερ ἀπουσίαζεν εἰς ταξείδιον. Καὶ δι' αὐτὸ ἐσπεύσαμεν εἰς τὸ ὑδροθεραπευτικὸν κατὰστάσις, ὅπου ἐπὶ τέλους θὰ ἐβλέπαμεν λειτουργοῦντας τοὺς πολυλόκους μηχανισμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τοῦ ὁποίου τίσαι ἀσθενεῖαι καὶ πόνοι, θεωρούμενοι ἀνίκητοι, θεραπεύονται ἀποτελεσματικῶς διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς.

Οἱ τρόφιμοι τοῦ κατὰστάσις, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦσαν δικόσοι περίπου τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Θέσις δὲν ὑπῆρχε πλέον, μ' ὅλον ὅτι θὰ ἐπεθύμουν νὰ μείνω δύο τρεῖς ἡμέρας ἐκεῖ καὶ διὰ νὰ ξεκουρασθῶ καὶ διὰ νὰ χορτάσω τὰ φυσικὰ κάλλη τῶν πέριξ τοπίων καὶ διὰ νὰ περκαλοῦσῃσω τακτικῶς τὸ σύστημα τῆς θεραπειᾶς. Ἡ τιμὴ τῆς διαμονῆς, καὶ συντηρήσεως μετὰ τοῦ θλασσίου λουτροῦ ἦτο ἐννέα κορώναι τὴν ἡμέραν. δηλ. φρ. δέκα τρία καὶ μισό· τὸ ἡμισυ περίπου τοῦ ὅσον πληρώνει κανεὶς εἰς τὰ ἐδῶ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως. Διὰ τὴν ἠλεκτρικὴν θεραπείαν καὶ τὸν ἰατρὸν προσετίθετο ἀκόμη μίαν ἡμισυ κορῶνα τὴν ἡμέραν. Ἄλλὰ τί πολυτέλεια καὶ τί εὐμάρεια καὶ τί ἀπόλαυσις ματιῶν καὶ τί ἡσυχία καὶ τί τάξις καὶ ποῖα μέσα ψυχγωγίας καὶ ὑγιεινῆς εἰς τὸν παρὰδεισον ἐκεῖνον. Ἄλλως τε ἡ ὑγιεινὴ, ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ λουτρὰ κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν. Σφακιστήρια καὶ παίγνια ποικίλα διὰ μεγάλους καὶ μικροὺς, μὲ ἐφηρμοσμένην γυμναστικὴν. Λίμναι, δεξαμενὴ, βάρκες, μονόξυλα, ὅλα εἰς ἐνέργειαν. Ἡ αἴθουσα τῆς ἠλεκτρικῆς γυμναστικῆς ἀπέραντος. Τὰ ἐπιπλά τῆς ὅλα συνεχόμενα μὲ μίαν δερματίνην ταινίαν, ἡ ὁποία κάμνει τὸν γῦρον τῆς αἰθούσης, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν, μεταδιδόμενον τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, θέτει εἰς κίνησιν ὅλα τὰ ἐπιπλά. Καθίσματα ἀπλά, πολυθρόνες, καναπέδες, καθίσματα εἰς σχῆμα ἵππων, ἀνακτῆρες, τραπέζια, κούνιες, κρεβάτια, ὅλα ἀπὸ πολῦτιμον ξύλον, ἀρχίζουσι νὰ κινῶνται καὶ νὰ χοροπηδοῦν, εὐθὺς ὡς τεθοῦν εἰς συνάφειαν μὲ τὴν πέτσινην κορδέλαν, ἡ ὁποία μεταδίδει τὸ ρεῦμα. Ἐζητήσαμεν τὴν ἄδειαν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἰατρικὰς ἐξετάσεις, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ἔλειπε. Τότε ὁ βοηθὸς του μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἐξετέλεσαν ἐνώπιόν μας ὅλα περίπου τὰ εἶδη τῶν ἠλεκτρικῶν ἀσκήσεων, εἰς τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως προσεφέρθημεν νὰ πειραματισθῶμεν καὶ ἡμεῖς.

Τὸ πρῶμα ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρον. Σὺς πονεῖ αἴφνης τὸ πόδι καὶ ρευματισμοὶ ἢ ἀρθρίτις καταδικάζουσι εἰς ἀχρηστίαν τὸν πολῦτιμον αὐτὸν στυλοβάτην τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Τὸν στηρίζετε ἐπάνω εἰς ἕνα ποδοστάτην, τὸ θέτετε εἰς συνάφειαν μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ ἀμέσως δύο ἐλάσματα τίθενται εἰς κίνησιν. Αἱ ἐντρίβαι τότε τακτικῶς, κανονικῶς, ἀρχίζουσι, αὐξάνουσι βραθυμῶς, μέχρις οὗ τὸ πόδι ξεμουδιάσῃ, τὰ νεῦρα ἀφυπνισθοῦν ἀπὸ τὴν νάρκησιν καὶ τὴν ἀτονίαν, τὸ αἶμα κυκλοφορεῖ ταχύτερον καὶ ἡ ἀναπτυσσομένη θερμότης ἀποδώσῃ τὴν νεκρωθεῖσαν ἐλαστικότητα εἰς τοὺς μῦς. Ὅταν ὀλόκληρον τὸ σῶμα, ἢ ἡ σπονδυλικὴ στήλη πάσχη, τότε ὁ ἀσθενὴς ἐξαπλόνεται εἰς ἕνα κρεβάτι καὶ ὅλα τὰ μέλη τίθενται εἰς κίνησιν, χωρὶς ὁ ἀσθενὴς νὰ ὑπ-

σταται κλονισμοὺς ἀποτόμους. Ἄλλοτε ὁ ἠλεκτρισμὸς δίδεται εἰς τὸ λουτρόν, διοχετευόμενος διὰ τοῦ ὕδατος, τέλος ὀλόκληρος θεραπεία πολλῶν νόσων, ὡς σκληρύνσεις ἀρθριῶν, νευραλγία, ἀρθρίτιδες, ρευματισμοὶ καὶ διάφοροι παθήσεις ὀργανικῆς θεραπείονται διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς.

Πάσχοντες ἀπὸ ὑπερκύπωση εἶναι πολλοὶ εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ δόκτορος Sander. Δι' αὐτοὺς ἀρκεῖ ὁ θαυμασιὸς ἀέρας τοῦ δάσους ἐξ ἐνός, τῆς θλασσῆς ἐξ ἄλλου, ἡ ἐντελῶς φυσικὴ ζωὴ, ἡ ἡσυχία καὶ τὸ θέαμα μίαν φύσεως, ἡ ὁποία συγκεντρῶει ὅλα τὰ κάλλη καὶ ὅλας τὰς ποικιλίας καὶ ὅλας τὰς ἀρμονικὰς συζεύξεις τῶν καλλιεργημένων πεδιάδων.

Ἐὰν ὑπῆρχε θέσις! ἐσκεπτόμην. Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπῆρχε θέσις καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ ἴδιον βράδυ, ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, κτισμένον αὐτὸ καὶ μόνον εἰς τὸ μέσον ἐνός ὀλοπρασίου νησιῦ, μικροῦ, ὅσον μίαν πλατεῖα, ριμμένου μέσα εἰς τὴν θάλασσαν τυχαίως, κατ' ἦν στιγμὴν ἴσως ὁ δημιουργὸς ἐμοίραζε τὰ κάλλη τῶν παρὰδεισῶν του εἰς τὸν μικρὸν μας πλανήτην.

Τὰ ποτὰ.

Τὸ ἐστιατόριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγευματίσαμεν εἶχε πλῆθος ἀπὸ ταράτσες εἰς κάθε διεύθυνσιν. Ταράτσες στολισμένες ἀπὸ περιπλοκάδες καὶ ἀπὸ ἐκλεκτὰ ἄνθη, ταράτσες πλακοστρωμένες, ταράτσες πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, ἢ πρὸς τὰ συμπλέγματα τῶν νησιῶν. Τὸ γεῦμα ἦτο ὀρισμένων τιμῶν καὶ ὁ ὑπηρετὴς μᾶς ἔφερε τὸν κατ' ἀλόγον τῶν ποτῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπόρριτα, ἐκτὸς τῆς μύρας.

Ἐζήτησα ἀπὸ τὴν δοκτορίαν Σμιθ τὸν λόγον τῆς ὑπερβολικῆς ἀκρίβειας ὅχι μόνον τῶν κρασιῶν, ἀλλὰ καὶ κάθε ποτοῦ οἰνοπνευματώδους, καὶ ἡ δοκτορίνα μοῦ ἀπήντησεν ὅτι νόμοι εἰδικοί κανονίζουν τὰς τιμὰς αὐτὰς καὶ τὸ κράτος ἀναθέτει εἰς ἐπὶ τούτῳ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα τὸ μονοπώλιον τοῦ οἰνοπνεύματος. Τὸ σύστημα αὐτὸ προσέθηκε, ἐφηρμόσθη πρῶτον εἰς τὸ Gotten bourg—εἶναι μετὰ τὴν Στοκόλμην ἡ προοδευτικώτερη πόλις τῆς Σουηδίας—καὶ ἔχει χαρακτηριστὰ καθαρῶς φιλανθρωπικόν. Εἶναι αὐτὸ μίαν νίκη τοῦ φύλου μας.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐνόησα πολὺ ποῖα σχέσις ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχη μεταξὺ ποτῶν καὶ φιλανθρωπίας. Ἡ κ. Σμιθ μοῦ ἐξήγησε τότε πῶς πρὸ ἐνός περίπου αἰῶνος ὁ Σουηδικὸς λαὸς ἠπειλήθη εἰς τελείαν καταστροφὴν ἀπὸ τὸν ἀλκολισμὸν καὶ πῶς πρῶται μερικῶς, κατ' ἐξοχὴν, φιλόανθρωποι γυναῖκες ἐξηγέρθησαν, ἠνώθησαν εἰς συνδέσμους, καὶ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κλήρου καὶ μετὰ ἐπιφανῶν πολιτευτῶν προέβησαν εἰς τὴν σύστασιν τῶν ἀντικατολικῶν σωματείων. Βραδύτερον ὅλα αὐτὰ τὰ σωματεῖα ἠνώθησαν εἰς τὸν Σουηδικὸν Σύνδεσμον τῆς ἐγκρατείας, ὁ ὁποῖος ἰδρύθη τὸ 1838 καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ ἀγῶνας εἰσοσκατεῖς περίπου κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ κλείσιμον ὅλων τῶν ἰδιωτικῶν οἰνοπνευματωποισίων τῆς χώρας. Ἐκτοτε τὸ κράτος ἐνομοθέτησε πολλοὺς νόμους, περιορίζοντας τὴν κατανάλωσιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ ἀνέθηκε τὸ μονοπώλιον τῆς κατασκευῆς καὶ ἐκποιήσεως τῶν εἰς φιλανθρωπικὰ σωματεῖα, τὰ ὁποῖα ὑποχρεοῦνται νὰ διαθέτουν τὰ εἰσπραττόμενα εἰς ἰδρυσιν καὶ συντήρησιν νοσοκο-

μείων αλκολικών, ασύλων διημερεύσεως παιδιών, τών όποίων αί μητέρες εργάζονται εκτός του οίκου, εις ίδρυσιν λαϊκών βιβλιοθηκών, εις ίδρυσιν οικημάτων ευέερων και υγιεινών δια τας εργατικές τάξεις, και εις σύστασιν λεισχών καθαρών, ευπρεπών, κελωφωτισμένων και θερμασμένων, αί όποιαι διεδέχθησαν τας ύπογειούς τρώγλας και τας ταβέρνας, όπου έπωλειτο πριν τόν οινόπνευμα.

Τό κράτος, ή πολιτεία, ό βασιλεύς, οί ιδιώται έννόησαν ότι τό επίζητούμενον από τό οινόπνευμα αποτέλεσμα ήτο ή θερμανσις του σώματος και ή μέθη, ή όποια δια μίαν στιγμήν αφαιρεί από τόν άνθρωπον τήν συνείδησιν τής αθλιότητός του και τόν κίμναι φανταστικώς ευτυχή. Έφρόντισαν λοιπόν να του παρέξουν δια τών ένω ιδρυμάτων μίαν ευμάριαν και μίαν σχετικήν απκλαγγήν από τας δεινάς του ψύχους και τής κακής διαίτης. Βαθμηδόν δε και κατ'όλίγον δια τής διδασκαλίας του σχολείου και τών ιεροκηρύκων να ξεριζώσουν από τήν ψυχήν του λαού τήν ιδέα, ότι τας οινόπνευματα είναι ή ζωή και ότι δι' αυτών οί πτωχοί αποκλαμβάνουν κάποιαν ευτυχίαν.

Τα νοσοκομεία τών αλκολικών ιδίχ, τα όποια ιδρύθησαν εις πόλεις και χωριά υπήρξαν τό κέντρον τής διδασκαλίας κατά του αλκολισμού. Τα σχολεία, υπό τό πρόσχημα μελέτης υγιεινής, ώδήγουν εκει τα παιδιά, και επί τών ζώντων και πυρπολημένων ανθρωπίνων θυμάτων του αλκολισμού, επί τής σωρείας τών ήλιθίων και παραφρόνων εδάσιζαν έπειτα τήν εις τήν σχολήν διδασκαλίαν των.

Αί γυναίκες εις όλην αυτήν τήν αναγέννησιν και νεκρανάστασιν τής φυλής διεδραμάτισαν σπουδαιότατον μέρος. Υπήρξαν αί πειστικώτεροι ρήτορες, αί πλέον ακούραστοι απόστολοι και αί επιτηδειότεροι συγγραφείς αντιαλκολικών βιβλίων. Υπήρξαν ή ψυχή και ό μοχλός τών αντιαλκολικών σωματείων, τα όποια σήμερα αριθμούνται ανά εκκτοντάδας εις τήν Σουηδίαν.

Μεθ'όλα έν τούτοις τα ληρθέντα μέτρα, τό κλείσιμον τών οινόπνευματοποιείων έφεραν αληθή αναστάτωση εις χώραν τόσο ψυχράν, εις τήν όποιαν τό οινόπνευμα τόν χειμώνα έφαινετο ως αντιπρόσωπος του επί μήνας αποδημούντος ήλιου και όπου τό εμπόριον του εύρίσκετο κατά τό πλείστον εις χέρια επικινδύνων εκμεταλλευτών. Φυσικά, συμφέροντα κόσμου ολοκλήρου διεκινδύνευαν, και εκκτόν εβδομηντα χιλιάδας εργοστάσια, απασχολούντα μυριάδας χειρών και δηλητηριάζοντα τεκτικώς και μεθοδικώς μυριάδας λαού, εύρέθησαν κλεισμένα έντός ελαχίστου χρονικού διαστήματος. Άλλού μία τοιαύτη Κυβερνητική πράξις θα έπροκάλει επανάστασιν. Εις τήν Σουηδίαν τό σύστημα εφηρμόσθη εκ δικλειμμάτων και ή πόλις του Gottembourg είχε τήν τιμήν να εφκρμόση πρώτη τό μέτρον τουτο, αφού προηγουμένως αί προπαγάνδα προπαρεσκευασαν τό έδαφος. Εις τούς δυστροπήσαντας εμπόρους αυτός ό λαός, ό όποιος άντελήφθη, ότι έβκινε προς τήν καταστροφήν του, έδωκε μαθήματα υποταγής εις τούς νόμους.

Ένωείται ότι τα φιλανθρωπικά αυτα σωματεία, τα αποκτελούμενα από τα πλέον διακεκριμένα μέλη εκάστης κοινω-

νίας, δεν έχουν ως οί έμποροι συμφέρον να εξοδεύουν πολυ οινόπνευμα, αλλά προσπαθουν ακριβώς να τό καθιστούν απρόσιτον, ιδίχ εις τας λαϊκάς τάξεις. Οί νόμοι άλλως ερχονται εις επικουρίαν, απκαγορεύοντες τήν εις μικράς ποσότητας πώλησιν, και όρίζοντες δασμούς και φόρους υπερόγκους.

Εις τας λείσχας, αί όποιαι διεδέχθησαν τήν βρωμεράν και σκοτεινήν ταβέρναν, τό τσάι, τό γάλα και ή τονωτική έν γένει τροφή παρέχεται ευθηνότατα, ένφ τα ποτα στοιχίζου πολυ ακριβά. Εις τας λείσχας αυτας υπάρχουν αναγνωστήρια, βιβλιοθήκαι, γυμναστήρια, λουτρα και αίθουσαι διαλέξεων, εις τας όποιας ρήτορες εκ τών σωματείων τής εγκρτείας, άλλοτε άνδρες και άλλοτε γυναίκες, λαμβάνουν τόν λόγον και εξηγούν εις τόν λαόν τα φοβερά αποτελέσματα του αλκολισμού.

Ήδη εις πολλας Σουηδικας πόλεις τοιαύται εργατικά λείσχα ιδρύθησαν από τας κυρίας δια τας εργατίδας. Εις τας λείσχας αυτας υπάρχουν παρκατήματα ασύλων δια τας εργατίδας, αί όποιαι δεν έχουν οικογένειαν. Άλλαι κυρία, και ιδίχ αί σύζυγοι τών ανωτέρων αξιωματικών, προσέβησαν εις σύστασιν λεισχών δια τούς στρατιώτας, εις τας όποιας εκαστος στρατιώτης ήμπορεί να παρήχη τας ελευθεράς ώρας του ευπρεπώς, ήμπορεί να γευματίση με ελάχιστα πράγματα, να ακούση μίαν διάλεξιν περι πατριδος, ή περι τών μεγάλων επιστημονικών προόδων, να λάβη συμβουλās και οδηγίας παρ' αυτών τών συζύγων τών προϊσταμένων του, να πάρη τό τσάι του, ζεστόν, καπνίζον, και επιτηδειώς εκτοπίζον τό οινόπνευμα.

Δια τών διαφόρων αυτών αντιαλκολικών μεθόδων κωρωθήθη, ώστε αί Σκανδιναυικά χωρα αί όποιαι είχαν προ αιώνος τήν μεγαλειτέραν εις τόν κόσμον κατανάλωσιν οινόπνευματος, έν αναλογία προς τόν πληθυσμίν των, σήμερα να έχουν τήν ελαχίστην έν Ευρώπη, μεθ'όλον τό παγετώδες κλίμα των. Κατά τας τελευταίας στατιστικάς ή Σουηδικα κατακλίσει σήμερα ετησίως κατ' άτομον τέσσαρα λίτρα και 39 % οινόπνευματος, ένφ ή Άγγλία κατακλίσει 9 και 23, ή Γερμανία 9 και 34, ή Αυστρία 10 και ή Γαλλία 13 και 81.

Αυτους τούς αριθμούς μου κατέστρωσεν ή δοκτορίνα, ή όποια εξήγησε τήν σχετικήν στατιστικήν από τόν υπηρέτην του ξενοδοχείου. Ίδού, μου ειπε, τί κατώρθωσαν έδω αί γυναίκες, αί όποιαι ειδαν πρώτοι τόν κίνδυνον του εκφυλισμού δια του αλκολ. Σήμερα αί εργαζόμεναι εις τα διάφορα αντιαλκολικα σωματεία είναι εκκτόν πενήντα χιλιάδες περίπου, αί όποιαι πληθύνονται από έτους εις έτος καταπληκτικώς και αί όποιαι διακρίνονται δια τόν φανατισμόν και τήν άφοσίωσιν των εις τόν ευγενή αυτόν και πατριωτικόν αγώνα.

Τό τμήμα τής πιλοποιίας τής Έπαγγελματικής και Οικουρικής Σχολής εφωδιάσθη και πάλιν με πλουσίαν συλλογήν υλικών τής χειμερινής περιόδου και με διάφορα μοντέλα ωραιότατα και ευθηνά. Αί πελάτιδες του τμήματος τουτου αί έν των επαρχιών παρακαλούνται να απευθύνωνται προς τήν κ. Άριστέαν Λεούση, τήν γνωστήν δια τήν καλλιισθησίαν της πιλοποιόν τής σχολής, επί τής όδου Άκαδημίας φρ. 37.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Β'

Ο Catulle Mandès γράφει δια τήν μητέρα του : « Η μητέρα μου παρουσιάζεται πάντοτε εμπρός μου ως ή εικόν τής ωραιότερας γυναικίς, όπου είδα ποτέ. Δεν δύναμμι να φαντασθώ βασίλισσαν, χωρίς να αναμιχθί εις τήν φαντασίαν μου ή ανάμνησις τής μητέρας μου, με τα υπερήφανα μιλιά της, τα όποια τήν έστεφάνωναν με ένα σκοτεινόν διάδημα, με τα κατακτητικά μάτια της, με τας μεγαλοπρεπείς κινήσεις της, και τήν ήχηράν φωνήν της. Μου εφκινετο θαυμασία και παντοδύναμος με τα πλούσια βελουδένια και μεταξωτά φορέματά της, ένφ διήρχετο τόν προθάλαμον και τα διάφορα δωμάτια ακόμη μ' εφόβιζεν όλίγον με τήν βασιλικήν αυτήν και θορυβώδη μεγαλοπρέπειάν της.

Catulle Mandès.

Ο διάσημος χημικός Berthelot γράφει τα ακόλουθα : Η μητέρα μου δεν έχει ιστορίαν. Έγεννήθη εις τό Παρίσι τό 1799 από γονείς καταγωγής βουργουνδικής. Υπανδρεύθη τόν πατέρα μου τό 1827 εις ένα σπίτι κείμενον εις τήν γωνίαν τής πλατείας τής Γρεύης και τής όδου Mouton. Η μητέρα μου ήτο ζωηρά, χαρίεσσα και έξυπνη. Με ώδήγησε εις τήν ανατροφήν μου με τας μεγαλειτέρας φροντίδας και πάντοτε μ' ενεθάρρυνε και με προέτρπεν εις εργασίαν. Έκληρονόμησα από τήν ζωηρότητα του πνεύματός της και από τήν ενεργητικότητά της, καθως και από τόν πατέρα μου τήν αγάπην προς τόν πλησίον και προς τήν εργασίαν. Προ τριάντα έτών τήν έχασα, όταν θα ήδύνατο ν' απολαύση τούς καρπούς τής άφοσιώσεώς της.

Είπε ή μεγαλειτέρα λύπη τής ζωής, όταν αποχωριζόμεθα ουτω από εκείνους, όπου μας ήγάπησαν και μας έβοήθησαν επί πολλά έτη κατά τήν παιδικήν μας ήλικίαν και κατά τήν νεότητά μας, χωρίς να δυνηθώμεν να τούς δείξωμεν μέχρι τέλους τήν αγάπην και τόν σεβασμόν μας.

Berthelot Άκαδημαϊκός.

Ο κύριος Άλφρέδος Capus είχε τήν δυστυχίαν να χάση τήν μητέρα του όταν ήτο δεκαπέντε έτών. Άν και τό πρόωρον αυτό τέλος του βίου ήμπίδισε τήν κυρίαν Capus να εξασκήση έπιρροήν μεγάλην εις τήν ζωήν του υίου της, και αν και αί φιλοσοφικά θεωρία εκείνου απομακρύνονται από εκείνας τής μητρός του, δεν διατηρεί δια τουτο όλιγώτερον ζωηράν και προσφιλή τήν ανάμνησιν εκείνης, ή όποια ώδήγησε και έπροστάτευσε τήν πρώτην νεότητά του.

Ο κύριος Παύλος Άδάρ γράφει δια τήν μητέρα του τας ακόλουθους ωρκίαις γραμμάς :

Ήτο κόρη βιομηχάνου και σύζυγος υπκλήλου ή μητέρα μου, ή όποια ήτο θαυμασία αναγνωστριά και ακταπόνητος επισκέπτης τών μουσειών. Όταν μικρόν και αν συλλογίζομαι τόν εκαυτόν μου, τόν ενθυμούμαι να περνώ μακράς ώρας μέσα εις μουσεια. Μου ανέπτυσσε με υπομονήν τό πνευμα του Μεσαιώνος, τής Αναγεννήσεως και τής νέας εποχής τής μεγάλης Ιταλίας οί πατριώται Silvio Pelca

και Άλέξανδρος Andryane, οί όποιοι έπολέμησαν έναντίον τής Αυστρίας και ήχηματώσθησαν, τής εφκίνοντο αληθινοί θεοί. Το ύνειρόν της δι' έμέ ήτο, να γίνω όμοιος με τούς άνδρας αυτους. Από τό μοναστήριον όπου έσπούδαζεν, εγραψε μίαν μακράν ένθουσιώδη επιστολήν προς τόν Άλέξανδρον Andryane, ό όποιος ουδέποτε απήντησεν εις τήν μαθήτριαν αυτήν. Αυτό δεν απειθάρρυνε ποσώς τήν μητέρα μου και εκέφθη να πραγματοποιήση δια μέσου του υίου της εκείνο, τό όποιον αυτή ως γυναίκα δεν ήδύνατο να κάμη. Άνετράφην υπό τό πνευμα αυτό. Κατέτρωγεν όλα τα βιβλία δια να μου διηγηται τας ιστορίας των. Έδιάβαζεν ακόμη και εις τό τραπέζι τήν ώραν του φαγητού, ένφ οί άλλοι ώμιλούσαν δι' ασήμαντα πράγματα. Ήγωνίσθη δια να μην εισέλθω εσωτερικός εις τό Λύκειον, δια να δύναται να μοι διδή μαθήματα τέχνης κάθε Πέμπτην εις τό Λουβρον. Ήθελα να υπάγω εις τό στρατιωτικόν Σχολείον να λάβω ένα βαθμόν εις τό πεζικόν ναυτικόν, ή να γίνω έμπορος. Αυτή ήτο ή κλίσις μου. Και ακόμη λυπούμαι πολυ ότι δεν τήν ήκολούθησα.

Άλλ' επειδή ό πατέρας μου απέθανε, όταν ήμην δεκατessάρων έτών, ή μητέρα μου με έπεισε να μείνω πλησίον της. Όταν έμεγάλωσα, ποτέ δεν μου έδιδε χρήματα, παρὰ αφού τής υπεσχόμην ότι θα έδιάβαζα Balzac, Flaubert ή άλλους άγκητηούς της συγγραφείς. Όταν έγεινα δεκαεννά έτών με έφερε να θαυμάσω τα μουσεια τής Όλλανδίας και Ιταλίας, αφού προηγουμένως, έως εξ μηνας, έμελέτησε όλα τ' άριστουργήματα τα εύρισκόμενα εις αυτα, δια να δύναται να εξηγή τα έργα, τα όποια θα έθαυμάζαμεν μαζί. Τέλος με έπεισε να επιδοθώ εις τήν φιλολογίαν. Δύναμμι να είπω ότι όλη μου ή ζωή εξαρχεται από τας επιθυμίας της τας σοφας και επιμόνους. Μηνάς τινας προ του θανάτου της, εγράψαμεν μαζί, βοηθούμενοι από τας οικογενειακάς αναμνήσεις της και από τα κληρονομικά χαρτιά μας, τό σχέδιον των τessάρων βιβλίων μου των αναφερομένων εις τήν εξέλιξιν τής μέσης τάξεως μεταξύ των έτών 1800 και 1830 τα όποια ώνόμαξα : Η Δύναμις, τό Παιδίον τής Λουστερλίτς, ό Δόλος, ό Ήλιος του Ίουλίου. Τα τέσσαρα αυτα βιβλία είναι έργον τής μητέρας μου, όσον και ιδιόν μου. Έκείνη ώμίλησεν, έγώ εγραψα. Εκείνη υπήρξεν ή σκέψις μου, και δεν είμαι παρὰ ή συνέχισις του πνεύματός της πέρα, του τάφου.

Paul Adam

Ο Άνδρέας Theuriet δια τήν μητέρα του : . . . Εις τό σπίτι δεν είχαν πολυ κειρόν ν' ασχολούνται μ' έμέ. Τας ώρας του πατέρα μου αποροφούσε όλας ή εργασία του εις τό γραφείον, και τήν μητέρα μου απασχολούσαν πολυ αί κοινωνικά της υποχρεώσεις, ή διοικήσις του σπιτιού, ή όποια ήτο αρκετά δύσκολος, διότι ό προύπολογισμός δεν ήτο πολυ μεγάλος. — Ήτο πολυ οικονόμος, πολυ τεκτική, εργάζετο πάντοτε, χωρίς θόρυβον και τα πάντα έλαμπον από καθριότητα εις τό σπίτι μας. — Ήτο πνευμα ήσυχον, καρδιά τρυφερά και βεβαία, αλλά όχι πολυ δικητυική : μου εκκαμε τό καλόν να μη με χαλάση με τα

χάρδια της, αν και ήμουν το μονακόριο παιδί της. Με έμαθε να έχω θέληση και να ήξεύρω να υποτάσσω την θέληση αυτήν. Παρκαδέιγματος χάριν, δεν ήτο διόλου ρομαντική, και επειδή εκείνη δεν είχε κανένα άλλο ιδεώδες από την ακριβή εκπλήρωση των καθηκόντων της, έρχτο με δυ- νατό χέρι τās παρκαφούς τής φαντασίας μου και ελάττωνε τον ένθουσιασμόν μου δια τó θέτρον.

(Άνδρέας Theuriet) Άκαδημαϊκός.

Οί πλείστοι εκ των μεγάλων άνδρων τής Γαλλίας έρω- τηθέντες έγραψαν δια τās μητέρας των ένως μόνον ό οποίος ήθέλησε να μείνη άνώνυμος έγραψε τās εξής συγκινητικās γραμμās :

«Να όμιλήσω δια τήν μητέρα μου; θά τό ήθελα πολύ, άλλά από τήν ήμέραν όπου μου εξήτήθη τοΰτο, δεν κοιμού-μαι ήσυχος, είμαι άναποφάσιτος. Γνωρίζω ότι πολλοί φί-λοι μου εύχαρίστως έγραψαν, άποδίδοντας οΰτω τιμήν και σεβασμόν προς τās μητέρας των... Έγώ έως σήμερα όλα τὰ έδωκα εις τήν δημοσίωτα υπάρχουν εις τὰ βιβλία

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Άπό τό πρωί έχιόνιζε, και τὰ δένδρα, αί στέγαι και οι δρόμοι ήσαν κάτασπροι, τό δάσος είχε λάθει ύψιν φανταστικήν και οι κλώ νοι των δένδρων έγερναν υπό τό βάρος τής χιόνος. Όταν φυσούσε άέρας, τότε τό χιόνι έσηκάνετο σαν κάτασπρη σκόνη και έγέμιζε τούς παγομένους δρόμους. Τά πουλάκια πετούσαν και ήρχοντο να καθήσουν εις τὰ δένδρα, άλλ' άμέσως έφευγαν, με φωνάς πόνου, γιατί τό χιόνι τούς έκαίγε τὰ ποδαράκια τους.

Τό χιόνι έπεφτε διαρκώς και τό δάσος έγίνετο περισσότερο σιω- πηλόν, ήσυχόν, κάμνον τήν αΐθησιν άπεράντου έρήμου από τήν όποίαν κάθε ζωή έλειπε, τσόν ήτο έγκαταλειμμένον. Όταν δια μίαν στιγμήν έπαυεν ύ άνεμος, τὰ δένδρα ύψούντο ίσα και ακίνητα, κατά τό ήμισυ άσπρα και κατά τό ήμισυ μαύρα, κάτω από τόν βρ- ρύν οϋράνόν, ό όποιος, όσον ήρχετο ή νύχτα, έφαίνετο ότι έπλησίαζε εις τήν γην.

Όλα είχαν σβυσθεί, αί γραμμάι όπου είχαν αφήσει τὰ άμάξια, τὰ βήματα των αλόγων τó χιόνι εξετείνετο από τό ένα άκρον εις τό άλλο κάτασπρο σαν σάβανο, τὰ δένδρα έφαίνοντο σαν σκελετοί με τὰ γυμνωμένα κλαδιά τους και τό πών περίξ έκαμε φρίκην.

—“Άχ! δυστυχία!... δυστυχία!... προχώρει λοιπόν!... βέβαια δεν θά μείνωμεν να πεθάνωμεν εδώ μέσα, είτε μία παιδική φωνή : «Θέλω να φύγω, θέλω να επιστρέψω... πεινώ!» Τό άλλο επάνε- λαβε. «Άλλ' άφού μάς εκλεισαν έξω! Και είπαν ότι τό χωρτό δεν είναι μακρά... ίσως είναι άλληθια!... Δέν πιστεύω να ήθελαν να μάς αφήσουν να' άποθάνωμεν!».

Ήσαν δύο παιδιά, μάλλον δύο άνδρες έπροχωρούσαν σιγά. Τό μεγαλειτερον ήτο δεκαπέντε χρόνων, και προσπαθούσε με κάθε τρό- πον να κάμη τό μικρότερον να προχωρήση, άλλ' αύτό μόλις ήμπο- ρούσε να τραβήξη τὰ πόδια του διότι, τό χιόνι κολλούσε εις τὰ πα- πούτσιά του, του επάγωνε τὰ μέλη και δεν τό άφινε να περπατή. Έπαραινειτό διαρκώς, ενώ τό μεγαλειτερον, ήτο δυνατώτερον και έπροχωρούσε ενώ ώργίζετο και ύβριζε τήν γυναίκα του δασοφύλακος ή όποία τούς ήρήθη ένα κομμάτι ψωμί και λίγη θέσιν εις τήν κα- λύβην της να κοιμηθούν, λέγουσα εις αυτά ότι τό χωρτό δεν ήτο μακράν. Τόν επίανε λύσσα εναντίον του άερος, εναντίον του κρύου,

μου αί μυστικώτερι σκέψεις μου: οι δημοσιογράφοι έγραψαν δια τήν ιδιαιτέρην ζωήν μου, δια τήν γυναίκα μου, δια τὰ παιδιά μου, δια τό σπίτι μου, δια τὰ έπιπλά μου, δι' όλα. Δέν έχω δια τον έκυτόν μου παρά τήν μητέρα μου, αφή- σκέ μου αυτήν... Η δυστυχής γυναίκα απέθανε πριν ό κηδός μαθητής, ό όποιος ήμουν, γίνη αν όχι ένδοξος, του- λάχιστον γνωστός. Είς τήν μυστικώτερον γωνίαν τής καρ- διάς μου άνθίζει πάντοτε ή λατρεία που είχα δια τήν μητέρα μου, και ή άδιόκοπος τύψις ότι δεν τήν εύχαρί- στησα πάντοτε: όποία χαρά εάν έζη ακόμη να της ειπω : «Μαμά μου αγαπημένη, ποτέ εις τό σχολείον δεν έλαβα κανένα βραβείο, και κατά τήν ήμέραν τής διανομής πάν- τοτε σε λυπούσα, διότι έπέστρεφα με τὰ χέρια κενά... Κύτταζε τώρα, έργάστηκα καλά και σου αφιερώνω τās δά- φνας και τούς στεφάνους αυτούς...»

Διότι βεβαίως αί βραβεύσεις των υιών έφευρέθησαν δια τās μστέρας. Κατά τās τελευταίαις έκλογάς τής Γαλλικής Άκαδημαϊας, οι λόγοι του νεοεκλεχθέντος, όταν κατήλθε

εναντίον των δένδρων, εναντίον πάντων. Λοιπόν δεν τούς έμνε τί- ποτε άλλο παρά ν' αποθάνουν μέσα εις τό καταραμένον δάσος ;

Δέν διέκριναν ακόμη τό χωρίον και ήσαν πλέον βέβαιοι ότι ή γυναίκα του δασοφύλακος τούς ειπε ψέματα δια ν' απαλλαγή άπ' αυτούς, δια να μείνη ήσυχη και περιποιηθῃ τόν άσχημο σκύλο της, τον όποιον εκαίδευε όταν τήν ήρώτησαν τον δρόμον, και επανέ- βλεπε τήν γυναίκα να χαϊδεύη τό πρωί ένα άγριον ζων βεβαίως, διότι κατέβαλε πολλούς κόπους δια να τó ήσυχάση όταν εκείνοι έπλησίασαν. Ο Άλέξανδρος ένθυμείτο τον σχεδόν μητρικόν τρόπον με τον όποτον έλεγε εμπρός των προς τό ζώον: «Φερώ, να ή σούπά σου, έπειτα θά σου δώσω και κρέας». Και μόνον εις τήν άνάμνησιν αύτην ό νεανίας ήσθάνετο περισσότερο πεινά· είχαν άνάγκην να μασηή κάτι, να γεμίση τό στόμα του, τό στομάχι του, και έβλεπε να αυξάνη έντός του τό ένστικτον λύκου, τον όποτον τό κρύο και ή πείνα εξαγριόνει.

Τότε έγύρισε πίσω και είδεν ότι ό Παύλος, ό μικρότερος, εύρίσκετο άρκετὰ μακράν από αυτόν, έσταμάτησε και τον έφώναιε : «Ορκί- στηκες λοιπόν να κάμη κάθε τρόπον δια να πεθάνουμε εδώ;» Ο Παύλος δεν εκινήθη και ό Άλέξανδρος ήναγκάσθη να επιστρέψη προς τὰ όπισω δια να ίδη τι συμβαίνει: είδε ότι ό μικρός εκλαιε. «Δέν θά περιπατήσης λοιπόν!» Ο Παύλος απεκριθη: «Δέν μπορω πλέον... αφησε με εδώ... Πήγαινε να βρης να φάμε τίποτε, ...πεινώ φοβηρά...» Ο μεγαλειτερος ειπε με τόνον γλυκύτερον, διότι και αυτός ήρχιζε να φοβήται : «Πεινώς!... Πεινώς!... και εγώ τό ίδιο, πεινώ! άλλά δεν πρέπει να κλαίς!».

Τό άδιάκοπο χιόνι τον άνησυχούσε μέσα εις τό άπεραντον αυτό δάσος, τό όποτον δεν ετελείωνε. Τό χιόνι έπεφτε άδιάκοπα, και έμ- πενε μέσα εις τήν μύτη τους, εις τον λαϊμόν τους, εις τό στόμα τους, εις τ' αυτία τους, ήσυχα, ήσυχα, σαν τήν γάτα ή όποία μάς χαϊδεύει πριν μάς ήκρινταίση. Ο Άλέξανδρος έτρεμε, ό φόθος τον κατέλαβε και ήρχισε να λέγη : «Θά περπατήσης... Θά περπατήσης!» Άλλ' ό μικρός, πεθαμένος από τήν κούρασιν, άπογοητευμένος, εκά- θησε κατά γής, άποφασισμένος να μείνη εκεί, ν' αναπαυθῃ τέλος... «Όχι, όχι, είπτε αφησε με εδώ... αφησε με δεν ήμπορω πλέον... θέλω να φάγω. Τό χιόνι ήρχισε να σκεπάη τό παιδί. Ο μεγαλει- τερος ειπε: «Θέλεις να γυρίσης εις τό σπίτι; θά είναι κοντήτρα από τήν πόλιν». Ο μικρός με έπιμονήν, επανέλαβε: «Πεινώ... αφησε με... πεινώ...». «Άλλά δεν έχομεν τίποτα εδώ δια να φας, άνό- ητε!» Και έξω φρενών ό Άλέξανδρος έσήκωσε τον Παύλον, έπειτα

του βήματος εν μέσω χειροκροτημάτων των Έταίρων ήσαν : «Άχ! αν ή μαμά μου ήτο εδώ!» Έάν ή μαμά ήτο εκει! λέξις τήν όποίαν προφέρουν όλοι έως τό τέλος τής ζωής των, όταν έχουν τήν άμετρον δυστυχίαν να χάσουν τήν μητέρα των πολυ νέοι! Λέξις τήν όποίαν θά επανακλάβω, ζητών από ήμας να μην όμιλήσω δια τήν αγαπητήν μητέρα μου, τήν τόσην δειλήν, τήν όποίαν μία τοιαύτη δημοσίευσις θά ετρόμαζε.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Η υπό τήν κυρίαν Γρίβα επιτροπή των κυριών συνέρχε-ται δις τής εβδομάδος, ανά πσσαν δευτέρην και περκαυειήν εις τό έντευκτήριον, τό όποτον λίαν εύγενώς παρεχώρησεν αύτη ή Έπιτροπή των Ολυμπιακών Αγώνων εις τὰ επ- τής όδοϋ Πατεπιστημίου γραφεία της.

Κατά τήν τελευταίαν συνεδρίασιν πλην των τριάκοντα εν Άθήναις μελών προσήλθον και αί κυρίαί της εν Πειραιεί Έπιτροπής, αΐτινες εξέθεσαν λεπτομερώς τὰ της καταστά-

αρχισε να τον σρώχνη και τον εκτύπησεν ώστε τον ήνάγκασε να επιστρέψη όπισω.

Τό παιδίον εκλαιε και παρεκάλει τον άδελφόν του να τό αφήση εκει, άλλ' εκείνος, ανίσθητος εις τὰ δάκρυά του και τās παρακλή- σεις του τον ήνάγκαζε να προχωρή, ψιθυρίζων, «Περπάτα λοιπόν! έχω τό σχεδιόν μου: θά φάμε!» Και επειδή ό Παύλος εξακολου- θούσε να κλαίη έπρόσθεσε, Έάν δεν μ' ακούς δεν θά σου δώσω τί- ποτε.» Ο μικρός έπαυσε να κλαίη και ήκολούθει τον άδελφόν του- όσον ήδύνατο καλλίτερα.

Όταν έφθασαν εις τό σπίτι του φύλακος, ένα ροβερδν γαύγισμα ήκούσθη. Ητο ό σκύλος ό όποιος έννόησε κάποιον κίνδυνον βέβαια, και ήρχιζε να γαυγίζη τραβών τήν άλυσίδα του. Οι δύο μικροί εκ- κρύβθησαν πίσω από ένα δένδρον. «Θά είναι δυσκολώτερον από ό,τι νόμιζα.» έσκέψη τό παιδίον. Και επί τινας στιγμάς έγινε πάλιν σιωπή. Δεν ήκούετο παρά ένας μικρός κρότος, βεβαίως ήσαν τὰ κόκκαλα όπου έσπαξε ό Φαρώ, ενώ έτρωγε τό κρέας του... Τόν ακούς; αυτός τρώει.» ειπε ό Άλέξανδρος. Έμελλε να εξακολου- θήση όταν ή πόρτα του σπιτιού ανοίξε και μία άνδρικη φωνή έφώ- ναζε: Φαρώ! Φαρώ! Έπειτα άφού ό σκύλος δεν άπήντησε ή φωνή ειπε : «Δέν είναι τίποτα' ίσως έπεσε κανέναν κλάδος, και ό κρότος οΰτος τον εκαμε να γαυγίση» και ή φωνή έπρόσθεσε, «Κλεισε τήν πόρτη, θά κάμω ένα γύρο και θά επιστρέψω» δεν πέρνω μαζή τον σκύλον, δεν άζίξει τον κόπον.» Τα δύο παιδιά δεν έτολ- μούσαν να κινηθουν· άμα δεν ήκούοντο πλέον τὰ βήματα του φύ- λακος, ό μικρός ειπε : «Πάμε να φύγουμε. φοβούμαι!...» Σιωπή, επανέλαβε ό μεγάλος έχω τό σχεδιόν μου, κρίμα μόνον που δεν πήρε μαζή του και τον βρομόσκυλον αυτό.

Τότε σιγά, με πολλās προφυλάξεις έπροχώρησαν προς τό σπίτι· όταν επλησίασεν ό μεγάλος ειπε εις τον Παύλον : «Θά του πάρωμε τό κρέας του.» Ο Παύλος έτρεμε: «Όχι, όχι, θά μάς διαγκάση! ειπε. Ο Άλέξανδρος απεκριθη. «Άλλ' όχι, εσά θά τον πειράξης με τό ραβδί σου θά θέλη να δρημήση κατ' επάνω σου (δεν ήμπορει είναι δεμμένος) και τότε εγώ θά του κλέψω τό κρέας του και έτσι θά φάμε και μετς...»

Πριν να περιμένη απάντησιν ό Άλέξανδρος έσπρωξε τάν άδελφόν του εμπρός εις τον σκύλο, ό όποιος βλέπων ένα ξένον εμπρός του ή- θελε να πηδήση επάνω του, άλλ' έμποδίσθη από τήν άλυσίδα. Ο

σεως των εκει προσφύγων, των όποιων ό αριθμός αυξάνει όσημέραι, καθ' όσον ή Κεντρική Έπιτροπή τοποθετεί από τούδε εν Πειραιεί τούς τώρκα αφικνουμένους πρόσφυγας.

Η πρόεδρος άνεκοίωσε εις τās κυρίαίς δύο εύχαρίστους ειδήσεις: Ιον ότι έγένετο εύμνωδώς δεκτή υπό του Κου Έπου- ρου των Στρατιωτικών ή αΐτησις της περι παροχής εις τήν Έπιτροπήν των Κυριών 500 ζευγ. άρβυλων εκ τής στρα- τιωτικής αποθήκης, και 2ον ότι ή υγειονομική υπηρεσία του Έπουργ. των Στρατιωτικών παρεδέθη να εγκαταστήση εν τῷ Φαρμακείῳ τής Φρουράς ειδικήν υπηρεσίαν προς εκτέ- λεσιν των συνταγών των προσφύγων.

Μετέπειτα ή Έπιτροπή ενέκρινε τās δύο εξής προτάσεις τής Κας Γρίβα: Ιον περι ιδρύσεως σχολείου εν Πατησίοις, όπου πλείστα τέκνα προσφύγων στεροδνται διδασκαλίαις, μη γε- νόμενα δεκτά έλλείπει χώρου εις τὰ υπάρχοντα σχολεία, 2ον να διανεμηθώσιν επί ταίς έορταίς των Χριστουγέννων όμοιόμορφοι εμπροσθέλλαϊ εξ έγχωρίου ύφάσματος εις τὰ μι- κρά παιδιά από 3—10 έτών, εις δε τὰ μεγκλήτερα τεύχη του Συλλόγου των Ωφελίμων Βιβλίων, ιδίως ή Έκκλησία

Άλέξανδρος τότε ανοίξε τό μαχαίρι του δια κάθε ασφάλειαν και έπρο- χώρησε προς τό πιάτο όπου ήτο ή τροφή, τό κρατούσε εις τό χέρι του, όταν ό σκύλος άκουσε τον θόρυβον και έπέστρεψε πίσω· μόλις τον είδε έσηκώθη εις τὰ πσινά του πόδια και με μία κινήσι έβαλε τὰ δύο εμπρός επάνω εις τούς ώμους του παιδιού και τό άρπαξε από τον λαϊμόν. Πριν να προφθάση να τον διαγκάση ό Άλέξανδρος τον εκτύπησε εις τήν κοιλίαν δύο, τρεις. φορές με τό μαχαίρι του. Ο σκύλος έμωγκρισε από τον πόνον και του έσφιξε τον λαϊμό. Τότε καταπραγμαμένος ό Άλέξανδρος όπισθοχώρησεν, ενώ ακόμη έκτυπούσε τό ζώον, άλλ' ήσθάνθη ότι του έλειπε ή αναπνοή. Τότε ό Παύλος ό όποιος έως εκείνην τήν στιγμήν έμεινε σιωπηλός ήρχισε να φω- νάζη. Τό παιδί έφώναιε, έφώναιε δυνατά, καταληφθέν από φόβον, χωρίς να δύναται να κινηθῃ από τήν θέσιν του, ενώ έβλεπε τον άδελφόν του κατά γής από κάτω από τον σκύλο... Έξαφνα έφάνηκε ένα φώς· ήτανε ή γυναίκα του φύλακα, ή όποία ήκουσε τās φωνάς και ήρχετο να δη τί συμβαίνει.

Με ένα φανάρι εις τό χέρι έπροχωρούσε τρέμουσα, δεν διέκρινε ακόμη τίποτε, άλλ' επειδή ό Παύλος είχε παύσει να φωνάζη, άκουγε μόνον ένα γογγιτό, τό όποτον έφαίνετο ως να έβογαιε από μέσα από τήν γην. Έφερε τό φώς προς τό μέρος εκεινο και διέκρινε έναν σω- ρόν ό όποιος εκινείτο. Ο σκύλος έσκέπαζε με τό σώμά του έναν ανθρωπον ό όποιος έπροσπαθούσε να απελευθρωθῃ... Έφώναιε: «Φα- ρώ! Φαρώ! έλα εδώ!» Αφησε τον, άρπητέ τον. Βπειδή όμως τίποτε δεν εκινείτο πλέον επλησίασεν, έτραβήξε τό ζώον από τό πόδι και εκεινο έπεσε επάνω εις τό σώμα του Άλεξάνδρου, έπειτα εκυλίσθη επάνω εις τό χιόνι, τό όποτον έβρεχε τό αίμά του και τό εκανε να λυώνη. Και τό ζώον έμεινε εκει πλησίον του θύματος του, ενώ τό χιόνι εξακολουθούσε να πέφτη.

Η δικαιοσύνη δεν ήδυνήθη να κάμη τίποτε άλλο, παρά να βε- θαιώσει τον θάνατον του παιδιού· δεν ήμπόρεσαν να έννοήσουν τό αίτιον τής πράξης του Άλεξάνδρου. Τό εκαμε από εκδίκησιν; Όχι βέβαια, άφού τὰ παιδια ήσαν ξένα εις τον τόπον. Ο Πρόεδρος του δικαστηρίου δεν γνωρίζε τί να ειπη, άφού μόνος μάρτυς ήτο ένα άνόητον παιδί, τό όποτον διαρκώς επαναλαμβάνει: «Ηθελε να πάρη τό κρέας, επεινούσε!...» Η δικαιοσύνη ειπε ότι οι λόγοι αυτοί δεν ήσαν άρκετοί!

μας» και τὰ σχετιζόμενα πρὸς ἔθνη καὶ θέματα ἢ τὴν γεωργίαν, ἀμπελοργίαν καὶ δενδροκομίαν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Συλλόγου προθύμως ἐδήλωσεν ὅτι θὰ δωρήσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν Κυριῶν 500 τόμους.

Ἡ ἐξόχως φιλόνητος Κυρία Ριανκούρ διένειμεν ἰδιοχείρως εἰς τὴν Ἱερaticὴν Σχολὴν 675 πηχ. λευκῆς φλανέλλας.

Διενεμήθησαν δὲ καὶ 400 πηχ. εἰς τοὺς λοιπούς πρόσφυγας.

Προσέτι πλὴν τῶν ὡς ἄνω ἀρβυλῶν διενεμήθησαν ἤδη 1050 ζ. κινουργῶν ὑποδημάτων, ἤτοι 850 παίδων καὶ 200 εἰς γυναῖκας καὶ ἄνδρας.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Εἶναι ἀγκυπητὰ πάντοτε τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἐξ εὐγενῶν μετάλλων σκεύη ὡς δῶρα. Εἶναι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν φθείρονται ποτὲ καὶ ἔχουν τὴν ἀξίαν των πάντοτε. Διὰ τοῦτο ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ τὰς ἡμέρας αὐτὰς στολιζέται μὲ τόσα πολυτίμα πράγματα, καὶ αἱ προθήκαι τῶν πλουσίων ἀδαμντοπωλείων καὶ χρυσοχοείων ἐνθυμίζουσι μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα.

Τὸ ἀδαμντοπωλεῖον Γεωργίου Πομόνη κατέχει ἀνεμφιβόλως θέσιν ἐπιφανῆ εἰς τὸ étalage αὐτὸ τῶν ὀραίων καὶ πολυτίμων πραγμάτων. Κομψοτεχνήματα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ, κοσμήματα πολυτίμα, σκεύη τραπεζῶν καὶ γλυκοῦ, ὅλα φέρουν τὴν σφραγίδα μιᾶς ἐκλεκτικότητος καὶ καλλιισθησίας, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε διεκρίθη τὸ παλαιότατον αὐτὸ ἀδαμντοπωλεῖον πρῶτον Σηλιοπούλου, εἰς τὸ ὅποιον ἐπὶ πενήντα ἤδη ἔτη τόσοι συνεκεντρώθησαν πολυτίμοι θησαυροί.

ΤΑ ΟΡΕΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΔΩΔΙΜΑ

Αἱ ὁδοὶ Σταδίου καὶ Πανεπιστημίου, ὡς ὁδοὶ ἀριστοκρατικαὶ δὲν ἔχουν παντοπωλεῖα. Ἔχουν τὰ ἀριστοκρατικὰ μαγαζεῖα τῶν ἐν δύο ἐν ἑλίῳ, ἀπὸ τὰ ὅποια ὁ κόσμος τῶν μεγάλων αὐτῶν συνοικιῶν προμηθεύεται κάθε εἶδος τοῦ νοικοκυριοῦ.

Ἐνα ἀπὸ τὰ δημοτικώτερα ἦτο τῆς γωνίας Σταδίου καὶ Ὀφθαλμιατρείου τοῦ γνωστοῦ Πήττα καὶ Σα τὸ ὅποιον ὅμως ὁ θάνατος ἐκλείσεν αἰφνιδίως καὶ ἀποτόμως. Φέτος οἱ ἀνεψιοὶ Πήττας καὶ Τζαννῆς συνεκέντρωσαν εἰς τὸ παρακείμενον ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὀφθαλμιατρείου κατάστημα προμηθείας τῶν αὐτῶν εὐρωπαϊκῶν πηγῶν, ὅ,τι δηλ. ἐκλεκτὸν εἶχε τὸ κατάστημα Πήττα εἰς βούτυρα, ρύζια, χοιρομέρια, μορταδέλα, χαβιάρια, τσάϊ, μπισκότα τείου, τυρὶ εὐρωπαϊκὰ, πάστες, λάδι, καφφέδες, ζάχαρες.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦν νὰ αὐξήσουν τὴν πελατεῖαν των, ὠρισαν δι' ὅλα αὐτὰ τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς, αἱ ὅποια συνδυάζονται μὲ προθυμίαν καὶ ἀδρότητα ὑπηρεσίας καὶ μὲ ἀκρίβειαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελίας.

Τώρα, μάλιστα τὰς ἐορτὰς μὲ τὰς ἀπογευματινὰς καὶ τὰ γεύματα, τὸ κατάστημα Πήττα εἶναι ὁ συμφερότερος προμηθευτής, ὅλων τῶν σπιτιῶν, τὰ ὅποια δέχονται.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τὰ προσιζόμενα διὰ δῶρα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 24 ὑφαντήριον τῆς κ. Μαρίας Δραχητινοῦ, ὡς καὶ τοὺς τρυφάδες καὶ τῆς ἐσάρπες σας. Τιμαὶ κατώτεροι συναγωνισμοῦ.

Τὸ βιβλίον τῆς μαγειρικῆς τὸ ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ διδάσκοντος τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν κ. Εὐαγγελίου Μαλλῆ πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν, ὁδὸς Ἀκαδημίας 37, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀντὶ 1 δραχ.

Περιλαμβάνει πληθὺν συνταγῶν μαγειρικῶν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Σήμερον οἱ φωτογράφοι ἐρασιτέχνηται ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουν γεμίσει τὸν κόσμον, δὲν ὑπάρχει δὲ κυρία καὶ δεσποινίς κάπως τοῦ κόσμου, ἢ ὅποια μαζὴ μὲ τὰ bibelots τῆς καὶ νὰ μὴ ἔχη καὶ τὸ Kodak τῆς μὲ τὸ ὅποιον διασκεδάσει φωτογραφοῦσα πρόσωπα, πράγματα καὶ τοπία.

Φυσικὰ ἐρασιτέχνηται καὶ ἐρασιτέχνηδες φωτογράφοι ἔχουν ἀνάγκη καθ' ἡμέραν πλακῶν, ὀργάνων καὶ διαφόρων ἀντικειμένων, συναφῶν πρὸς τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐνασχόλησιν, συγχρόνως δὲ καὶ ὀδηγῶν διὰ τὸ ἔργον των.

Καὶ διὰ μὲν τὰς ὀδηγίας καὶ τὴν παροχὴν παντὸς καταλλήλου εἶδους ἀπευθύνονται πρὸς τὸν εἰδικὸν διὰ πᾶσαν φωτογραφικὴν ἀπορίαν καὶ πᾶσαν μηχανὴν καὶ σκευασίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀρ. 12 παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κ. Ταβανάκη. τὸν μόνον διευθύνοντα τέλειον τοιοῦτο ἐργαστήριον. τὸ ὅποιον ἔγινε τὸ κέντρον συναντήσεως καὶ ἐργασίας τῶν ἐρασιτεχνῶν ἀθηναίων φωτογράφων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἄλλὰ καὶ διὰ κάθε εἶδος ὀπτικῶν, δηλ. Iorgnons, γυαλιὰ πρεσβυοπικὰ καὶ μυωπικὰ, χρυσοῦ, ἀργυροῦ ἢ ἀπὸ ταρταροῦ γαν, διὰ θερμόμετρα καὶ βαρόμετρα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο τῶν κ. κ. Ταβανάκη καὶ Γεωργαντοπούλου εὐρίσκει τις πλουσιωτάτας συλλογὰς, ἰδία διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν δῶρων. Αἱ τιμαὶ των εἶναι εὐθυνόταται καὶ τὸ προσωπικὸν των ἐξαιρετικῶς ἀβρὸν καὶ περιποιητικὸν πρὸς τὴν πολυπληθῆ καὶ ἐκλεκτὴν πελατεῖαν του.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΙΔΗ ΣΑΣ

Μετὰ πολὺμηνον ταξείδιον εἰς ὅλας τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας, οἱ κ.κ. Μάρκου καὶ Τσαμπούλας ἐπρομηθεύθησαν διὰ τὸ ἐδῶ κατάστημά των ὅ,τι ὠραῖον πολυτίμον καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ εἶδαν εἰς τὰς προθήκας, τὰς ὁποίας ὅλαι αἱ ταξιδεύουσαι τόσον θαυμάζουσι.

Τὰ ἀσημικὰ των αἴφνης ἀποτελοῦν συλλογὴν, τὴν ὁποίαν φυσικὰ σπανίως ἤμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ τις εἰς ἓνα εὐρωπαϊκὸν κατάστημα. Δίσκοι, ποτήρια, σερβίτσια τραπεζιοῦ, βάζα, βάσεις διάφοροι σταχυολογημένα ἀπὸ ἢ τι ἔχουν ἐκλεκτότερον ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κέντρα ἀποτελοῦν ἓνα σύνολον θαυμασιῶς ὠραῖον. Ἐπίσης τὸ τμήμα τῶν ὀρολογίων των, ὡς καὶ τὸ τμήμα τῶν χρυσῶν καὶ πολυτίμων κοσμημάτων, εἰς τὰ ὅποια συνδυάζεται ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὰ λεπτεπίλεπτα καὶ καλαισθητικὰ σχέδια τῆς Δύσεως.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι αἱ τιμαὶ των ἐδῶ, εἶναι πολὺ εὐτηνότεραι ἀπὸ ἐκεῖ, ἀρκεῖ δὲ μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν πολυτίμων αὐτῶν πραγμάτων διὰ νὰ συγκρίνη τις καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐκτιθεμένων. Ἡ ἔκθεσις αὕτη — διότι εἶναι σωστὴ ἔκθεσις — εἶναι προσιτὴ εἰς πάντας καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 56 καταστήματά των.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ